

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΠΙΧΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξω. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΕΚΑΤΣΑΣ-ΧΑΜΛΕΤ.

Συμπέρασμα τῆς θεατρικῆς ἐσπερίδος τῆς Πέμπτης εἰς τὰ α'Ολύμπια εἶναι ὅτι ἀπὸ τοῦδε δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ λέγωμεν : «**Ἐχομεν τὸν ἠθοποιὸν μας**».

*

Ἐπίσημη τέχνη ἢ ἠθοποιεῖα ! Ἐψηλοτέρα ἀκόμα δύναμις ἢ κατοχὴ τῆς τέχνης αὐτῆς ! Τὸ ποίημα, τὸ ἄγαλμα, ὁ πίναξ, ἡ συμφωνία, δημιουργήματα ἀποσπώμενα ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ ἰνθωποῦ· ἀλλ' ἢ ὑποκρισία δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον. Ἔνα ; Ὅχι· πολλοὺς καὶ ποικίλους. Καὶ ἂν θελετε, ὅλα αὐτὰ ὅσα ἀπηριθμήσαμεν, τὰ συνενοῖ ὦ· τόσα τέκνα ἀγγελόμορφα εἰς τοὺς βαθεῖς τῆς κόλπους ἢ ἠθοποιεῖα ! Βίς τὸν αἴθερα δὲν διαρρέουσιν ἐξ αὐτῆς, δίκην σχημάτων καπνοῦ ἢ νεφῶν, τόσαι στάσεις ἀγαλατωδεῖς, τοιαῦτα συμπλέγματα γραφικωτάτης προοπτικῆς κ' ἐνίοτε ἢ φωνὴ τοῦ ὑποκριτοῦ δὲν μεταβάλλεται εἰς βαθεῖαν κλαυθμηρὰν μουσικὴν βαρβιτοῦ παιζομένης ἢ βιολίου ; Τί πράττει ἐκεῖ ὁ ἠθοποιός, ὅταν ὡς ὁ μυστηριωδέστερος τῶν μαγνητιστῶν συλλέγη περὶ ἑαυτὸν τὰ ψυχὰς τῶν ἀκρατῶν καὶ διὰ μαγικῆς ῥέχθου τὰς κοιμίζει ἢ τὰς ἀφυπνίζει, τὰς διαθέτει πρὸς θρηῖον, ὀργὴν ἢ πάθος, τὰς παραλύει, τὰς ἐκνευρίζει, ἀποβαίνων τῇ ὥρᾳ ἐκεῖνη βασιλεὺς τῶν ψυχῶν, κυρίαρχος, μονάρχης ; Ἡ ψυχὴ τοῦ ἠφαιστίου, τὸ ὅποιον δὲν κυβερνᾷ δύναμις τυφλῆ κόσμου ὑποχθονίου, ἀλλὰ πρόνοια καλλιτέχνου μεριμνῶσα καὶ περὶ τῆς λεπτοτέρας πτυχῆς ἢ σκιάς, βλέμματος ἢ φθόγγου, κινήσεως ἢ παραλλαγῆς, ἀποχρώσεως ἢ μεταβολῆς· ἠφαιστίου ὅπερ ἐκτινάσσει ἀντιμύδρων καὶ ἀντι λάβας λάμψεις μόνον ἢ ἐκλάμψεις ὀνειρῶν, δραμάτων, στοναχῶν, θέσεων, εἰκόνων, κυμάτων, καταιγίδων καὶ γαλήνης. Τί μεγαλοπρεπὲς ἀστεροποικιλτον χρυσόρφον καὶ ἀνθηρῆδες ἀνάκτορον ἢ ψυχὴ τοῦ μεγάλου ἠθοποιοῦ ! Εἰσέλθετε ὅσοι ἀντέχετε εἰς τὸ πῦρ, εἰς τὴν μαγειάν, εἰς τὸν ἔρωτα, τὴν καταστροφὴν, τὴν παραφροσύνην, τὸ πάθος. Εἰσέλθετε ! Τί ἐργαστήριον ἀτελεύτητον ὅπου

χίλια Χάριτες καὶ χίλιοι Δαίμονες καὶ ἀπειρομύρια Ἄρμονια καὶ ἀπειροτέρμονες Σκιαὶ δουλεύουσιν αἰχμάλωτοι τὸν κύριόν των, κατεργαζόμεναι ἐν μιᾷ ὥρᾳ, εἰς στιγμὴν μίαν ὄχι τὸν σίδηρον ἢ τὸν λυχνίτην, ὄχι τὸν ἄργυρον ἢ τὸν χρυσόν, ἀλλὰ τὸ αἶσθημα, ἀλλὰ τὸ πάθος, ἀλλὰ τὴν πράξιν, ἀλλὰ τὸν νοῦν. Ὡ ψυχὴ τοῦ ἠθοποιοῦ ποικιλόφωνος, ποικιλόμορφος, ἀπειροπαθῆς, ἤθελον νὰ σὲ ἐγκλείω ἐντὸς τῶν σπλάγχθων μου, διὰ νὰ κυβερνῶ μυρίους κόσμους μὲ ἐν μου νεῦμα, ἕνα μου φθόγγον, μίαν φωνήν. Τὸ φανταστικὸν Βασιλεῖον τῆς Ἀπάτης σου ὦ ! εἶναι δυνατώτερον τοῦ ξηροῦ κόσμου τῆς πραγματικότητος καὶ γίνομαι Ἄμλέτος ἑκατὸν φορές, εἰάν σὲ εἶχον, μόνον καὶ μόνον ἵνα δύναιμι νὰ πτύσω κατὰ τῶν γραωδῶν κλαυθμηρισμῶν τοῦ ἀδελφοῦ Λαέρτου, ὁ προδότης ἐγὼ ἐραστής, τὴν πρόκλησίν μου μὲ χαιτὴν λέοντος ἠνορθωμένην : αὐτί θέλεις ; Θέλεις νὰ κλάψω ; Νὰ παλαίσω ; Νὰ νηστεύσω ; Νὰ διαμελισθῶ ; Νὰ πῶ ὄξος ; Νὰ φάγω κροκοδείλους ; Νὰ συνταφῶ μαζὺ τῆς ; »

Τί ἔρω ; Τί χιονόπιλος τρυφερότης περιστέρως ἐντὸς κίτρινοφαίου ὠμότητος τίγρεως ! ποῖα παράφρων συνοδία ἀνθῶν στεφανούνητων τὴν ὀξεῖαν τοῦ ξίφους αἰχμὴν, τοῦ τραυματίζοντος καρδίαν παρθένου.

I am cruel only to le kind.

Ὅλος ὁ Ἄμλέτος συγκεντροῦται ἐδῶ. «**Διὰ τρυφερότητα γίνομαι ὠμος.**» Τρυφερός πρὸς τὸν πατέρα, τὸν ὄραϊον, τὸν μεγαλόπρεπῆ, τὸν Ἐπερίωνα, ὃν ἐρόνευσε δηλητηριάσας ὁ μοιχός, ὁ Θεσίτης, ὁ θεῖος ! Καὶ τί διέπραξεν ὁ καλλιτέχνης Λεκατσᾶς ἵνα συγκροτήσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς καθημαγμένης ψυχῆς τοῦ τὴν ἀνήκουστον μεταξὺ ἔρωτος καὶ στοργῆς πρὸς τὸν πατέρα μονομαχίαν, καθ' ἣν ἕκαστος κτύπος ἐλειοτριβε τὴν ψυχὴν τοῦ εἰς κόνιν σπινθηρίζουσιν καὶ τὴν ἐξέπεμπε φλογερὰν εἰς τὸν αἴθερα, πυρκαϊκῶς ἐκλύουσιν τὰ σχήματα τῶν νοῶν καὶ τῶν πτερυγισμῶν τῆς. Δὲν θα τὸν λησμονήσωμέν ποτε, τὸν ἄγριον, τὸν μαινόμενον, τὸν λίβα, τὸν βορρᾶν, πῶς ὡς Μεφιστοφίλης ἐχάρατε τοὺς σατανικοὺς τοὺς κύκλους περὶ τῶν παρθενι-

κῶν τῆς Ὀφηλίας ἰάσμων καὶ πῶς μετέβαλλε τὸν σκοτεινὸν ὡς Ἐρεβὸν μανδύαν τοῦ εἰς πτέρυγας νυκτερίδος διὰ τὴν ζαλίση διὰ χλωροφορίου ἢ τὴν ἐγκλίση ἐντὸς νεκρικοῦ ἀεραντλίας κώδωνος τὴν ἴθων, τὴν μελωδικὴν ἀκανθουλίδαν, τὴν Ὀφηλίαν. Ἐὕγε! Ἐὕγε! Ὀλίγον ἀκόμη περιβόησε τὴν καρδίαν σου δορὰν ὑαίνης, παράπεμπέ την εἰς μοναστήριον, λέγέ της ὅτι τὴν ἠγάπας, λέγε της ὅτι δὲν τὴν ἠγάπας, συμβούλευέ την νὰ συζευχθῆ παράφρονα, ἀποχαιρέτα την με τὸ αὐγαίνεον, ἀκόμα μίαν φορὰν αὐγαίνεον, φεύγε, ἐπανάρχου, καὶ πάλιν αὐγαίνεον καὶ ἐπὶ τέλους ὑψώθητι, ὑψώθητι, ὑψώθητι, σὺ δ' ἀνήρ, ἡ δύναμις, ἡ βία, ὡς ἀστραπόφθαλμος ἀετὸς ἀνωθεν πτώχης φωλεᾶς ἐν ἧ ὡς νεοσσὸς ἐφύλαττε τὰ πτώχά της αἰσθήματα, τάνυε τὴν πτέρυγαν σου δίκην νευρᾶς τοῦ ὑπεράνω τῆς χρυσοῦς πυρροξάνθου κεφαλῆς της, ἕως οὗ ταπεινωθῆ, χαμηλώσῃ, καμψθῆ, βεγγισθῆ. . . ἂ! τὴν ἐτελείωσες! . . . βίβη ὀλίγον χῶμα εἰς τὴν διάνοιάν της, ἥτις καὶ νεκρὰ ὡς δύναν ἦλιο; σὲ λούει εἰς τὰς ἐσχάτας ἀναλαμπὰς τῶν ῥόδων καὶ τῶν κρίνων της.

Ἄλλὰ τί; Μετὰ τὴν μεταμόρφωσιν αὐτὴν εἰς θηρίον, ἱκανὸν νὰ τρώγῃ κροκοδείλου καὶ νὰ μασσᾷ κόρακας, ὁ ἦθοποιός μας μεταβαλλόμενος εἰς ἄγγελον θηρωδούντα, ἐξ ἐκείνων τοὺς ὀποίους ἀπαντῶμεν ἐπὶ τῶν τάφων δεομένους ὑπὲρ τῶν ψυχῶν. Τοὺς δύο κόσμους τοῦ θηρίου καὶ τοῦ ἀγγέλου τοὺς μετέλλαξε ταχύτερον σφενδομιζομένων βολίδων καὶ ἐξηγῶν τὸν ποιητὴν ὁ ὑποκριτὴς προστίθει αὐτὸς ἄφ' ἑαυτοῦ τὴν σκηνὴν τῆς μετανοίας. Ἡ ψυχικὴ γλυπτικὴ τελεῖ τὸν θρίαμβόν της ὑπὸ ἔρμογλύφον τὸν Λεκατσαῖ καὶ ἡμεῖς κλαίμεν ἀκόμα ἐν ζάλῃ αἰσθημάτων τὴν Ὀφηλίαν καὶ τὸν Ἀμλέτον, τὸν δῆμιον καὶ τὸ θῦμα, τὴν μάχαιραν καὶ τὸ αἷμα. Θρίαμβος! θρίαμβος τῆς τέχνης ἐν μέσῳ φωνῶν καὶ χειροκροτημάτων ἀποκρυσταλλούμενος εἰς στεγανὴν ἀνάμνησιν τῆς ποιητικῆς τῶν θέσεων.

*

Κόμη ξανθὴ, ξανθοτέρα τοῦ μέλιτος, λεπτὴ, μᾶλλον ὡς χνούς ἢ ὡς τρίχους, γενεαὶς νεανίου παρὰ ἀνδρός, σῶμα ὄχι καλλιμελεῖ, Ναρκίσσου ἢ Ἡρακλέους, ἀλλ' εὐσταλὲς καὶ ὡσεὶ πού καὶ πού ἠροτριωμένον ὑπὸ τῆς ἔσωθεν βοσκούσης φλογὸς τοῦ πάθους, βᾶδισμα συμμετρικόν, κατ' ἰναλογίας σχεδὸν τονισμένον καὶ πρὸς τοὺς λόγους καὶ τὰς λέξεις ἀκόμα, βλέμμα εὐμετάβολον, ὅτε ἤμερον καὶ μειδιῶν, ὅτε φρικάζον καὶ ἐπιθετικόν, ἐνίοτε τὸν ἤμερον, ἐνίοτε τὸν πόθον, ἀλλὰ πάντοτε τὴν ἀμφιβολίαν, τὸν δισταγμὸν βαρῦ ἐκφράζον, κινήσεις τῶρα μὲν συμμετρικαὶ ὡς ἐκ πινάκων τοῦ Ῥαφαὴλ ἀντιγραφεῖσαι καὶ τῶρα βαθεῖαι ἀπροσδιόριστοι ὡς ἀπαυγάσματα τοιχογραφικῶν Κάουλμπαχ, ἡ κεφαλὴ πάντοτε εἰς τὸν τόπον της, οἱ μῦς τοῦ προσώπου ὑπὸ πλήρη τοῦ καλλιτέχνου διάθεσιν, ἀπλούμενοι, συστελλόμενοι, στρεβλοῦμενοι, ἐκτεινόμενοι, ἢ ἐκφρασις χρωματισμένη, ὠχρῶσα, θερμαινόμενη, ἀποψυχομένη, τὰ χεῖλη προεκτεινόμενα, συσφιγγόμενα, νῦν μὲν διαγράφοντα σσηρὸς μειδίαμα καὶ ἄλλοτε ἀνοιγόμενα εἰς ἐκρηξιν γέλωτος, τὸ δάκρυ, τὸ μειδίαμα, ὁ γέλωτος, ὁ θρήνος, καὶ ἡ ᾄδῃ ἐνίοτε καὶ εἰς αὐτὰ προστιθεμένη ἡ ὠρυγὴ τοῦ ζώου τοῦ πληττομένου εἰς τὴν καρδίαν ἐκπέμποντος τὴν τελευταίαν κραυγὴν, ἡ ἀπὸ τῆς πεζοτέρας φύσεως μεταβάσας εἰς τὴν μᾶλλον ἐξάλλον, καὶ ἡ ἀπὸ ἀέρος οἶονε κατασκευὴ στάσεως — ἴδου ἐν ὀλίγοις ἀτελῆς ἀτελεστάτη φωτογραφία τοῦ κ. Λεκατσαῖ ὡς ὑποκριτοῦ.

*

Αὐτὸν τὸν ξανθὸν Ἀμλέτον φαντασθῆτε τον κατὰ τὴν Γ' πράξιν εἰς τὴν σκηνὴν τῆς παραστάσεως ἐξηπλωμένον ἐπὶ προσκεφαλαίου ὡς λαγωνικὸν παρὰ τοὺς πόδας τῆς Ὀφηλίας, ἐρωτικὸν ὅσον παίρνει, μᾶλλον ὅσον δύναται νὰ φανῆ, ἀλλὰ κυρίως ἐνεδρεῦοντα νὰ λύσῃ ψυχολογικῶς τὸ αἰνίγμα τοῦ πατρικοῦ θανάτου. Τοιαύτην δρᾶσιν ἐξηπλωμένην τίς ἐξ ὑμῶν, πεζοὶ μου θαμῶνες τῶν Ὀλυμπίων,

Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΑΝΤΕΡΑΣΤΗΣ.

(Συνέχ. ἴδ. προηγούμενον ἀριθμὸν καὶ τέλος).

III

Εἰς τινα τοῦ Μάλτα-κιδσκ θαλαμίσκου φωτιζόμενον ὑπὸ λυχνίας ἀναδιδούσης καπνὸν καὶ φλόγα ὑποπράσινον ἀντὶ λαμπρᾶς, τῆς ὁποίας τὸ ἡμίφως ἐκράτει τὸ ἐπίλοιπον τοῦ δωματίου εἰς σκότος, ἐνθα ὅμως ἦτο δυνατόν νὰ διακρίνη τις τὰς ἐν τοῖς τοίχοις ἀποτυπώσεις ποικίλων ἐξ ἀκαθαρσιῶν καὶ ῥύπου σχημάτων καὶ πλείστα σημεῖα ἐκ προσταβίης φωσφόρων, ἕκειτο ἄνθρωπος 40 ἐτῶν ἡλικίας, καθήμενος σταυροποδητὴ ἐπὶ στρωμνῆς χρώματος φαιοῦ, διότι ἡ ἀκαθαρσία καὶ ἡ πολυκαίρια μετέλλαζαν τὸ ἀρχικὸν αὐτῆς χρῶμα. Ἐὰν παρατηρηθῆς τις ἐκυπτε πρὸς τὴν στρωμνὴν θὰ εἶδενε διάφορα ζώφρια, μεταξὺ τῶν ὁποίων αἱ φθεῖραι κατεῖχον πρωτεύουσαν θέσιν, πηγαίνοντες ὡς εἰς γωνίαν ἐρημικοῦ δρομίσκου οἱ μύρμηκες ἐργαζόμενοι συνωθῶνται παρὰ τὴν ὀπὴν τῆς κατοικίας των. Τρία, τέσσαρα βιβλία ἦσαν ἐρριμμένα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ καθήμενου ἀνθρώπου, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ὁποίου μόλις διαφαίνοντο διὰ τῶν ἀμυδρῶν ἀκτίνων τῆς λυχνίας· μεγαλοσω-

μος ἡ παχὺς ἔφερε τὰ ἐκτουρκισθέντα εὐρωπαϊκὰ ἐνδύματα, δι' ὧν περιβάλλονται οἱ ὑπουργοὶ τοῦ Σουλτάνου, καὶ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἐκτὸς τῆς ὠχρότητος διεγράφοντο ἀλλεπάλληλοι ρυτίδες, σημεῖα πρῶτου γήρατος ἕνεκα περιπετειῶδους ζωῆς. Ὁ μύσταξ αὐτοῦ εἰς τὸ μέσον καστανὸς ἢ ὑπόξανθος περὶ τὰ ἄκρα ἐλευκαίνετο· ἡ δὲ κεφαλὴ του μίγμα τριχῶν λευκῶν, μαύρων καὶ χρυσιζουσῶν. Σιγαλῶς καὶ ἀνευ κρότου ἠνοίχθη ἡ θύρα, ἐξ ἧς προέκυψεν ὅτι τὸ ὡς φάσμα διολισθαίνον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἡμίφωτος ἐκείνου·

— Μὴ φοβῆθῃς Μιδατ, ἐψέλλισεν, δλονὲν πρὸς τὸν καθήμενον ἄνθρωπον τὰ βήματα φέρον.

Ὁ ἐν τῇ στρωμνῇ ἄνθρωπος ὅστις δὲν ἦτο ἄλλος ἢ ὁ ἄλλοτε πρωθυπουργὸς τῆς Τουρκίας Μιδατ-πασᾶς, ἀνηγέρθη καὶ ὡσεὶ ἡ φωνὴ ἐκείνη ἦτο ἀπήχησις φοβερῶν ἀναμνήσεων παρηγάγεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Μιδατ δυσεξήγητον τρόμον.

— Εἶμαι ἡ Μάρθα, εἶμαι ἡ Μάρθα,
— Ἡ Μάρθα εἶσαι; σὺ ἡ Μάρθα!
Ἀπέναντι ἄλλης ἀπαντήσεως τὸ δίκην φάσματος εἰσελθὼν ὄν ἀπεκάλυψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ Μιδατ παρεστάθη ἡ ξανθοκόμος νεᾶνις, ἡ φέρουσα τὸ ὄνομα Μάρθα.

Διὰ πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ἡ Μάρθα δὲν ἠδύνατο καὶ

ἐπισημμένοι μετὰ τὴν τρισκαιδεκάτην ἐπὶ καλαμίνων σκελῶν παράστασιν, ἐφαντάζεσθε. Ὁ Ἀμλέτος ἐντὸς ὀλίγου θὰ γίνῃ ἐρπετὸν διὰ τὴν κάμη τὴν φοβερὰν ἀνακάλυψιν, καὶ τότε θὰ ἐγερθῆ ἐπὶ τῶν ποδῶν του, καὶ θὰ πληρώσῃ τὸν αἰθέρα μετὰ τὸν σατανικὸν ἐκείνον γέλωτα, ὅστις θὰ σᾶς φοβίσῃ καὶ θὰ σᾶς κάμη νὰ στρωμωχθῆτε εἰς τὴν θέσιν σας, φοβούμενοι μήπως ὁ γέλωτος αὐτὸς διαπεράσῃ καὶ σᾶς ὡς κρουερά ἀκωκὴ σπάθης. Τί γέλωτος! Μὲ τὴν δύναμιν του θὰ σπρώχῃ ταχὺς νὰ φεύγῃ τὸν ἀτυχῆ βασιλέα, ἐνῶ ἐν τῷ ὄργανισμῷ τοῦ Λεκατσαῖ θὰ συμβῆ ὅλη ἐκείνη ἡ ἀνατροπὴ, ἥτις δὲν γράφεται, ἀλλὰ βλέπεται, ἥτις δὲν βλέπεται, ἀλλ' ἀπολαμβάνεται.

Τί κάμνει; Ἐνοῖ τὴν φυσικότητα μετὰ τὸν ἰδανισμόν· ἀν δὲν ἀπαύμαθα, αὐτὰ εἶναι τὸ μυστήριον τῆς τέχνης, ἔπερ ὁ Ἰθακήσιος συμπολίτης μας ἐσπούδασεν ἐν τοῖς ἀδύτοις τῶν ἀγγλικῶν Ἐλευσινίων. Αἰσθάνεσθε ὅταν τὸν βλέπετε νὰ λαμβάνῃ ἀφελέστατα τὴν χεῖρα τοῦ Ὄματίου καὶ τοῦ Μαρκέλλου, καὶ νὰ τοὺς ἐρωτᾷ πῶς ἔχουσιν, εἰς ἐξ ὑμῶν ὅτι δρᾷ ἀπαράλλακτα ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ αὐτοῦ ἐντείνει εἰς βαθμὴν ὑψίστον τὴν πιθανότητα, ἥτις θὰ χρησιμεύῃ μετὰ ταῦτα ὡς βάσις τοῦ τραγικοῦ ἐνδιαφέροντος· καὶ ἀπὸ τῆς ἀπλουστάτης στοιχειώδους ἀμίτου πάσης τέχνης ὑποκρίσεως, ἐν ἧ ἀκριβῶς ἐγκτεῖται ἡ ὑψίστη τέχνη ἢ προσποίησις — ὑποδέχεσθε ἀνευ ἐκπλήξεως μερικὰς ὑψηλὰς νότας, αἱ ὁποῖαι ὑμᾶς τοὺς ἰδίους, ὅταν εἰσθε ὀλίγον τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου ἀνώτεροι, διαφεύγουσι· καὶ μετὰ ταῦτα κατακλιεσθε, ὅταν διαχῆρὴ πέριξ ἑαυτοῦ ὡς ἀνανὰς ἐν ἀτμοσφαιρᾷ κλειστοῦ θερμοκηπίου, καὶ εἰς τοὺς λόγους καὶ εἰς τὰς κινήσεις καὶ εἰς τὸ βλέμμα καὶ εἰς τὸ βᾶδισμα τὴν ἀληθινήν ποιήσιν, ἥτις διπλασιάζει τὴν ποιήσιν τοῦ ποιητοῦ, καὶ ὡς ἔχετε εἰς τὴν Γ' πράξιν θεάτρον ἐπὶ θεάτρον, οὕτως ἔχετε εἰς ὅλας τὰς πράξεις ποιήσιν ἐπὶ ποιήσεως.

*

Παρασκευασθῆτε νὰ τὸν ἴδῃτε εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς μητρὸς του. Θὰ τὸν ἀναγνωρίσῃτε ἀφοῦ ἔχει μεταβληθῆ εἰς θύελλαν, ὅφ' ἦν ἐκάλυψε τὴν πελωρίου σώματος κυρίαν Πετρεῖδου, ὁ βραχύσωμος καλλιτέχνης; Προσοχή! Θὰ τὴν ἴστροβίλισῃ ὡς σβούρον εἰς τὸν βραχίονά του, καὶ ὡς ἄτολος, ὅστις δεσπόζει τῆς τρικυμίας, θὰ ἐκλέξῃ τὸ δεινότερον σήμειον τῆς θύελλης, διὰ νὰ προσηλωθῆ πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ φαντάσματος, καὶ παραστήσῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας φαινόμενον νόσου, καλὸν διὰ μελέτην τῶν ἰατρῶν. Ὁ ἀνοῖξῃ ἐπὶ τέλους τὸ παραπέτασμα, ὅπισθεν τοῦ ὁποῦ διεξίφισε τὸν Πολώνιον καὶ μίαν στάσιν του ἐκεῖ θὰ συμπληρώσῃ τὸν ποιητὴν, καὶ θὰ πληρώσῃ τὸν φόρον τῆς φιλανθρωπίας πρὸς τὸ θῦμα. Διότι ὁ Ἀμλέτος εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἄνθρωπος μιᾶς ἰδέας, ἐνὸς καθήκοντος.

I am cruel only to be kind.

* Ἄλλη εἰκὼν μᾶς ἐπληξεν ἀνεξάλειπτος, ἡ σκηνὴ τοῦ Νεκροταφείου ὅπου μετὰ τὴν συμπλοκὴν μετὰ τοῦ Λαέρτου, καλῶν ὡς διὰ πολεμικοῦ προσκλητηρίου ὅλα τὰ ἐν τῇ ψυχῇ του κοιμώμενα δαιμόνια, τὰ ἐκτινάσσει ἐν πρὸς ἐν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ὀφηλίας. Θέλει νὰ παραστήσῃ τὴν βαθεῖαν τοῦ ποιητοῦ ἰδέαν ὅτι ὁ Ἀμλέτος δὲν εἶνε ἐκ τῶν χυδαίων κροδῶν τοῦ ἐρωτος, ἀλλ' ὅτι καὶ δῆμιος ὢν τῆς Ὀφηλίας ἔχει τὴν δύναμιν νὰ καταπραῖξῃ μεγαλειέτας θυσίας ὑπὲρ αὐτῆς, αὐτὸς ὁ προδότης ἐραστὴς, παρὰ τοὺς κλυθμούς καὶ τὰ δάκρυα τοῦ ἀδελφοῦ Λαέρτου. Ἡτο παραφορὰ ἐκείνη τὸσον ἀπεριόριστος ἐν τῇ βοῇ της, ὡς ἀκανόνιστος χωρὶς κοίτης χεῖμαρρος, ἀλλὰ καὶ τὸσον ἐν τῷ ὄλῳ της συμμετρικῶς ὑπὸ τῆς τέχνης χρωματισθεῖσα.

Δὲν θὰ σᾶς εἴπωμεν οὔτε λέξιν περὶ τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ θανάτου του, ἀφοῦ μόνον διὰ τῶν κινήσεων τῶν μυῶν τοῦ προσώπου ὑπεκρίνετο ἐπὶ δύο περίπου λε-

νὰ συγκριθῆ μετὰ τὰς καλλονὰς τοῦ χαρμελίου, αἵτινες τφόντι εἶνε ὠραταί, ἔχουσι τὰ πάντα ἐκτὸς ἐνός. . . χάριν· ἐνῶ ἡ Μάρθα ἦτο Χάρις. Αἱ ὀλόμαυροι ἐκείνοι ὄφρυς τῶν γυναικῶν τοῦ χαρμελίου ἀντικαθίσταντο εἰς τὸ μέτωπον τῆς Μάρθας ὑπὸ μεταξίνου χνοῦ τὸσον ὠραίου, τὸσον θελκτικοῦ, ὁποῖον μόνον γραφίς ἐνός Ραφαήλου ἠδύνατο νὰ εὐκονίσῃ, δὲν εἶχε παρειὰς κοκκίνους καὶ λιπώδεις, ὥστε τὰ ἀνδρικά χεῖλη προσκολλώμενα νὰ παράγωσι κρότον ὅπως πλατὺ ζύλον ριπτόμενον εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ εἰς τὰς ὑπὸ ἐλαφροῦ μειδιάματος ἀυλακουμένας παρειὰς της τὰ χεῖλη καθήδυνοντο καὶ φρικασίαις ἠδονικῆς ἀνετίναςσε τὸ αἷμά σου εἰς τὰς ἀρτηρίας μετὰ δυνάμειος προκαλοῦσης νάρκην, ἐνῶ φυσικῶς ἔδει νὰ παραγάγῃ ἐξαψιν. Λευκὴ, λεπτοφυῆς, ἔχουσα μέσην ὡς δακτύλιον, ἠδύνατο ν' ἀποτρελλάνῃ εἰκοσαετῆ νεανίαν. Ὁ Μιδατ τὴν ἀπήνησε τὸ πρῶτον εἰς χορὸν τοῦ πρέσβειος τῆς Ἀγγλίας σὶρ Ἐρρίκου Ἐλλιοτ πρὸ πέντε ἐτῶν· ὁ Μιδατ ἦτο ἀκόμη τότε νέος. Ἀμφότεροι ἠγαπήθησαν· ὁ μὲν ἐζήτηε Χάριν, ἡ δὲ ἐπεθύμηε τὴν νωθρότητα ζωγραφουμένην ἐν τῷ σώματι. Ὁ ἐνεργητικὸς, ὁ βέκτικ: Μιδατ εἶχε τὴν νωθρότητα, ἦν ἔχουσιν ὅλοι οἱ Τοῦρκοι. Οἱ ἐρωτῆς των καθήνησαν σκανδαλώδεις, πολλὰ ἄρθρα τοῦ Τουρκικοῦ Συντάγματος συνετάχθησαν ὑπὸ τῆς Ἀγγλίδος, διότι ἡ Μάρθα ἦτο καὶ πεσπαιδευμένη. Μίαν ἡμέραν ὁ νῦν Σουλτανεῦν ἐκάθητο μετὰ τοῦ Ὄσμάν πασᾶ εἰς αἴθουσαν,

ἥτις εἶδενε τὴν λεωφόρον τῶν ἀνακτόρων· ἡ Μάρθα διέδινε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπὶ ἀνοικτῆς ἀμάξης.

— Νὰ ἡ ἐρωμένη τοῦ Μιδατ, εἶπεν ὁ Ὄσμάν πασᾶς.
— Βαῖ τὸκ γκιουζὲλ διρ, ἀπεκρίθη ἡ Α. Μ.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ ἀναξ ἐζήτηε ἀπὸ τὸν πρωθυπουργὸν τὴν ἐρωμένην, ὅχι διότι τὴν ἠγάπησεν, ἀλλ' ἕνεκα ἐξαρθείσης σαρκικῆς ἐπιθυμίας· ὁ Μιδατ ἀπεκρίθη ἀμάλιστα, πλὴν τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἡ Μάρθα ἦτο μακρὰν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐρως τουρκιστὶ ὀνομάζεται μεράκ, ἀλλὰ μεράκ δὲν θὰ εἴπῃ ἔρως. Ὁ Σουλτάνος εἶχε πρὸς τὴν Μάρθαν μεράκ. Ἰδοὺ τὰ πάντα.

— Τφόντι εἶσαι ἡ Μάρθα! ἐψέλλισεν ὁ Μιδατ κινῶν τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἰστάμενος ὡς ἀπολιθωμένος.

— Ναι ἡ Μάρθα, ἥτις ἦλθε νὰ σὲ σώσῃ, διότι τὰ πάντα εἶνε ἔτοιμα διὰ τὴν δραπέτευσιν, ἡ Μάρθα ἥτις διὰ τοῦ Μᾶκ-Κάον καὶ Στάνλεϋ θὰ κάμη ἄνω κάτω τὸ Ἀγγλικὸν κοινοβούλιον, ἡ Μάρθα ἥτις μετὰ 5,000 στερλίνας, ἠνοῖξε τὰς θύρας τῆς φυλακῆς σου. Σπεῦσε νὰ φύγωμεν. . .

— Ὅχι δὰ τὸσον ταχέως ἀπεκρίθη ἄνθρωπος ἀνοίγων τὴν θύραν εἰς παρεφθαρμένην Γαλλικὴν, διότι Γαλλιστὴ συνδιελέγετο καὶ ἡ Μάρθα μετὰ τοῦ Μιδατ.

Πρὶν ἢ δὲ δώσῃ καιρὸν νὰ συνέλθωσιν ἐκ τῆς τρομερᾶς ἐκπλήξεως, εἰς ἣν ἐρρίψεν αὐτοὺς ἡ φωνὴ του, προσέθηκε στραφαῖς εἰς τὸν ἀκολουθοῦντα αὐτὸν μελανεῖμονα.

πατὸ Λεκατοῦ καὶ σὰς συνεκράτησε ἐν βαρείᾳ διατελοῦν-
τας δδύνη εἰς τὰς θέσεις σας.

Ὅταν εἶχεν ἰδῆ τὸν κ. Ταβουλάρην ταχέως θνήσκοντα
τὸν ἠρώτησεν ὁ κ. Λεκατοῦ τὸν λόγον τῆς ταχύτητος.

Ὁ κ. Ταβουλάρης δικαίως εἶπε: διότι σηκώνεται καὶ
φεύγει ὁ κόσμος..

Ἐν τῇ δικαίᾳ ὑπερηφανεῖᾳ τῆς τέχνης του ὁ κ. Λεκα-
τοῦ ἀπήντησεν:

— Ὁ ἀ δῆς ὅτι ἐγὼ θὰ τοὺς κάμω νὰ μὴ σηκωθοῦν!

Τὸ καθ' ἡμᾶς, τὴν ἐσπέραν τῆς Πέμπτης ἐξεπληρώθησαν
τινες τῶν περὶ θεάτρου πόθων μας. Ἄφ' ἧς ἤρχισαμεν δη-
μοσιογραφοῦντες ἐνταῦθα, μεταξύ ἄλλων ἀνελάβομεν καὶ
τὸν περὶ θεάτρου ἀγῶνα, ἀποπειρώμενοι ν' ἀποδείξωμεν ὅτι
τὰ ἐννεάμισθ' ἑκατὰ τῶν Ἑλλήνων ἠθοποιῶν δὲν εἶναι
ἠθοποιοί. Δυστυχῶς ἐνταῦθα ὅλοι οἱ ἀγῶνες λαμβάνουσι
τὴν ἀπόχρωσιν τῶν ἀθλῶν τοῦ Δὸν Κισώτου ἐκλαμβάνον-
τος τοὺς ἀνεμομύλους ὡς γίγαντας καὶ πλήττοντος τὸν
ἀέρα διὰ τοῦ ξίφους τοῦ πλανοδίου ἵπποτου. Διὰ τοῦτο ἀ-
πογοητευθέντες καὶ οὕτε τοὺς ἠθοποιούς, κατορθώσαν-
τες νὰ πείσωμεν, ἀλλ' οὕτε τὸ δημόσιον, ἐπαύσαμεν πρὸ
πολλοῦ μετ' ἐκείνων μὲν νὰ μὴ γινώμεθα κακοί, αὐτὸ δὲ νὰ
τὸ ἐκκαφρίνωμεν διὰ τῶν αἰώνιων μεμφιμοιριῶν μας. Περὶ
ἑλληνικοῦ θεάτρου ἢ δὲν ἐγράφομεν οὕτε λέξιν ἢ ἐφιλοξε-
νοῦμεν ἀπλῶς ὅσα καλοθεληταὶ συνεργάται μας ἐνόησε μᾶς
παρεῖχον πρὸς δημοσίους. Ἐλαιρέομεν ὁμῶς μυστικὴν
ἐπιθυμίαν διὰ ψηλαφητοῦ τινος παραδείγματος νὰ δεῖξωμεν
εἰς τοὺς συγχρόνους Ἀθηναίους, δημόσιον τε καὶ ἠθοποιούς,
τί ἐστὶν ἡ δραματικὴ τέχνη. Διὰ τοῦτο ἐσκιρτήσαμεν ἐκ
χαρᾶς ὅτε ἀνέγνωμεν ἐν ταῖς ἡμετέροις ἐφημερίαις ὅτι εἰς τὴν διὰ τῶν
εὐρωπαϊκῶν πόλεων περιοδείαν τῆς διασήμεου Σάρας Βερνάρ
εἶναι οἰκωμέναι καὶ αἱ Ἀθῆναι. Ἐ! Ἐλέγομεν θὰ ἴδωσι

καὶ οἱ πτωχοὶ Ἀθηναῖοι γυναῖκα διδάσκουσαν ἀπὸ σκηνῆς.
Ὁ κ. Λεκατοῦς εὐτυχῶς μᾶς πρόλαβεν ἀνέπτυξε προχ-
θὲς θησαυροῦς δραματικῆς τέχνης, ἰσοδυναμοῦντας πρὸς τὸ
θέαμα τῶν μυκηναίων ἀρχαιοτήτων πρὸ τῶν ἐκπεπληγμέ-
νων δράσεων τῶν ἀδαῶν τῆς ἀρχαίας τέχνης. Διὰ τοῦτο
ἄγχιαν ἠσθάνθημεν χαρὰν ὅταν ἐν τῇ παραστάσει του ἐ-
βλέπομεν τόσον ἀπαράμιλλα διὰ λαμπρᾶς μιμικῆς διακο-
μαδοῦντα τοὺς ἠθοποιούς τῆς ἐποχῆς, εἰς ἣν ἀνάγει τὸ
δρᾶμα τοῦ Ἀμλέτου ὁ Σαίξπηρ καὶ δυστυχῶς καὶ τῆς ἡμε-
τέρας συγχρόνου θεατρικῆς περιόδου.

Εἰς τὸν καλλιτέχνην **Νικόλαον Λεκατοῦ** ἡ μέλ-
λουσα ἑλληνικὴ τέχνη ἀοράτος κατέθεσε προχθὲς ἐπὶ τῆς
ξανθῆς του κεφαλῆς ἀμάραντον ἐκ δάφνης στέφανον.

Καλεδών.

ΑΝΟΗΣΙΑΙΣ

Ἐξω σαχλὴ πολιτικὴ, μουντάρα, συχαμένη,
Ἐξω καὶ σὺ, νερόβραστη κατάληψις καὶ κρύα,
Ἐξω καὶ ἡ ἐλευθεριὰ ἢ ψωμοζητημένη,
Ἐξω καὶ σὺ ἢ Ἡπειρος καὶ σὺ ἢ Θεσσαλία.
Ἐγίνατε ζητήματα γιὰ ὅλους συχαμένα,
Καὶ οὕτε κἂν γιὰ ψέμματα ἀνάθετε κανένα.

— Μεγαλειότατε σὰς προετοίμασα μίαν ἐκπληξίν. Ὁ
φύλαξ ἀξιωματικὸς τοῦ Μάλτα-κίοςκ Νετζήπ-βεις, κακοῦρ-
γος καὶ προδότης, ἀντὶ ἀδράς ἀμοιβῆς ὑπεσχέθη εἰς τὴν
γυναῖκα ταύτην νὰ διευκολύνῃ τὴν δραπέτευσίν των, ταύ-
την τὴν ἐσπέραν. Ἐξερυστηρέθη ὁμῶς τοῦτο εἰς φίλον του
τινὰ, ὅστις βλέπων τὰ συμφέροντα τοῦ κράτους διακινδυ-
νεύοντα, ἤλθε καὶ μοὶ ἀνεκοίνωσε τὰ συμβησόμενα. Παρα-
καλῶ, Μεγαλειότατε, μήπως ἡ γυνὴ αὕτη εἴνε ἢ Ἀγγλίσ...
παρατηρήσατε. . .

— Καὶ, Ὁσμάν πασᾶ μου, εἶνε ἐκείνη, ἢ Ἀγγλίσ! καὶ
ἔρρηξε φωνὴν χαρᾶς.

Δύο ἐκ τῶν ἀνακτορικῶν δρῶν ὑπέκοντες εἰς βλέμμα
τοῦ Ὁσμάν πασᾶ, ἔθηκον τὴν χεῖρα εἰς τὸ στόμα τῆς Μάρ-
θας, καὶ περιβαλόντες τὴν ὄσφιν αὐτῆς, τὴν ἀπήγαγον τρέ-
χοντες.

— Ἦλπε τοῦ Κόσμου, ἢ Ἀγγλίσ σὰς περιμένει εἰς τὸ
Γιλδίζ καὶ δεικνύων περιφρονητικῶς τὸν Μιδάτ, προσέθη-
κεν ὁ Ὁσμάν:

— Τί λέγει σ' αὐτὰ τὸ Σύνταγμα, Μιδάτ; χα, χα,
χάααα.

— Χα, χα, χα, χα, χάααα, ἐγέλασε καὶ ὁ Σουλτάνος.

Ὁ Μιδάτ, οὐδὲν ἐκ τῶν γιγνομένων, ἐννοῶν καὶ νομί-
ζων ἑαυτὸν παῖγιον ἀπαισίου ὄνειρου, ἀφῆκε στεναγμὸν
ἐκ τῶν σπλάγχων τῆς καρδίας αὐτοῦ, πίπτων ὡς λιποθυ-

μος ἐν τῇ ῥυπαρᾷ στρωμνῇ του, ἐνῶ ἡ θύρα τῆς φυλακῆς
ἐκλείετο ὀπισθεν τοῦ ἀναχωροῦντος Σουλτάνου καὶ Ὁσμάν
πασᾶ.

Ἀπὸ τῆς πτωχικῆς καλύβης μέχρι τῶν Σουλτανικῶν ἀ-
νακτορικῶν τρία τινὰ ἀνευρίσκες εἰς μεγάλην πολυτέλειαν
τὸ ἐστιατόριον, τὸν ἀπόπατον καὶ τὸν κοιτῶνα. Τῶν ἀνα-
κτορικῶν μάλιστα ἀποπάτων, ἡ πολυτέλεια ὑπερβαίνει πᾶν
ὅ,τι δύναται νὰ φαντασθῇ τις, ἀφοῦ τὸ πλεῖστον ἀντὶ μαρ-
μάρων φέρουσι βαρυτίμους τάπητας τῆς Περσίας, ἢ ἀτμο-
σφαῖρα ἀποτελεῖται ἐξ ἀρωμάτων διακόσμησης δὲ ποικίλη
διακρίνει αὐτὰ. Ὅπόταν ἢ Α. Μ. διαιτᾶται ἐντός, δύο
μαῦροι ἴστανται πρὸ τῆς θύρας, κρατοῦντες ὀλοχρύσους λε-
κάνας καὶ δοχεῖα, εἰς ἃ θέλει πλυθῆ καὶ ἀρωματισθῆ ὁ
τῶν βασιλέων βασιλεὺς. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι θεωροῦνται ὡς
ἱερεῖς, καθὸ παριστάμενοι εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν γηίνων ἀναγκῶν
ὑπὸ ἀντιπροσώπου τοῦ Μωαμέτη. Ὅπόταν δὲ συμβῇ ὥστε
ὁ ἀναξ «ἐπαίειρας τὸ σκέλος ἐκ τῆς δενδροφύτου φάραγγος
ἀπίσσει βροντῆς», τότε οἱ μαῦροι θεωροῦσι τὸ τοιοῦτον ὡς
αἴσιον οἰωνόν, καὶ πάντες πρὸς αὐτοὺς ὑποκλίνονται πε-
ρισσότερον, ὡς εὐδοκῆσαντος τοῦ Σουλτάνου ν' ἀποπέμψῃ
ἐνώπιον αὐτῶν κρότον ὁμοιον, τοῦ ὁποίου τὰ ἐντελέστερα
μουσικὰ ὄργανα ἀδύνατον νὰ παραγάγῃσι καὶ εὐωδίαν πολλὴν
τῆς τῶν Ἀραβικῶν ἀρωμάτων ὑπερβαίνουσαν. Καὶ ταῦτα
οὐχὶ φαντασιώδη, ἀλλ' ἄληθῆ.

Ἄν ξέρουμε τί ναῦρούμε νὰ μᾶς ἐνθουσιάσῃ,
Ἐδῶ κ' ἐκεῖ γυρεύουμε τὸν ἐνθουσιασμό,
Μὰ τίποτα δὲν φαίνεται μέσα σ' αὐτὴ τὴν πλάσι,
Ποῦ νὰ μᾶς φέρῃ ἔξαφνα καὶ ἓνα κἂν σπασμό.
ἌΟλα πεζὰ κ' ἀνάλατα κ' ἀπὸ τὴν ἔδρα ζύμη,
Καὶ γράμματα καὶ ποίησις καὶ τέχνη κ' ἐπιστήμη.

Ὁ κόσμος τρέχει ἐμπροστὰ κ' ἔμεις τραβοῦμε πίσω,
Καὶ μὴ κλωτσιὰ δὲν ἔβρίσκεται κανένας νὰ μᾶς δώσῃ,
Γιὰ νᾶμπουμε μὲ τῆς κλωτσιαῖς σὲ μονοπάτι ἴσο,
Κ' ἀπὸ τὸν δρόμο τὸν στραβὸ τὸ ἔθνος νὰ γλυτώσῃ.
ἌΟλοι στραβοί, ὁ ἓνας μας κοντὰ τὸν ἄλλο σέρνει,
Καὶ τρέχει δίχως νὰ ἰδῇ ὁ δρόμος ποῦ τὸν φέρνει.

Ἄλλὰ αὐτὰ τὰ ξέρουμε καὶ τὰ ἀναμασοῦμε
ἄμερα καὶ νύκτα ὅλοι μας κρυφὰ καὶ φανερά,
Ἄστὸν καφενεὲ, ἄστὰ σπήτριά μας, καὶ ὅπου κ' ἂν βρεθοῦμε,
καὶ κλαίμε καὶ φωνάζουμε ἄσπῃ τὴν τόση συμφορὰ.
Καὶ ἄμα πιά ξοδέψουμε τὰ τόσα σχολιά μας,
ἀνάβουμε τὴν πίπα μας καὶ πᾶμε ἄσπῃ δουλειὰ μας.

Καὶ εἶμαι πρὸ σαχλὸς ἐγὼ, ποῦ κάθομαι καὶ ψάλλω
τὰ ἴδια σαλαρισμάτα, ὅπου τὰ ξέρουν ὅλοι. . .
μήπως ἔμπορῶ μ' αὐτὰ μυαλὸ λιγάκι νὰ σὰς βάλλω,
νὰ γίνετε πιά ἄνθρωποι, νὰ πᾶτε καὶ ἄσπῃ Πόλι;

Ἄμμὲ λοιπὸν γιὰτί τὰ λές; ... θὲ νὰ μοῦ ἄπῃτε τῶρα
Γιὰ νὰ γεμίσῃ τὸ χαρτί καὶ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα.

Σεῖς μόνο στιχομυθήματα ἐκ μέρους μου ζητεῖτε,
λοιπὸν κ' ἐγὼ γιὰ χάρι σας μὲ στίχους σὰς χορταίνω,
ἀλλ' ὁμῶς μὴ γυρεύετε νὰ ἐνθουσιασθῆτε,
γιὰτί δὲν θὰ μὲ εὔρετε καθόλου ἐμπνευσμένο.
Θέλετε στίχους μοναχὰ; ὅσους κ' ἂν θέτε ψάλλω,
ἂν ὁμῶς θέλετε φωτιαῖς, βρῆτε κανένα ἄλλο.

Καὶ μάλιστα, ἀγαπητοί, μ' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,
μὲ τοὺς συχνούς τοὺς πυρετούς καὶ τὴν ἐπιδημία,
καὶ ἄλιγος ἐνθουσιασμός τρέλλα ἔμπορῆ νὰ φέρῃ. . .
ὥστε θαρρῶ πῶς ὠφελεῖ ἢ ἄκρα ἡσυχία.
Γιὰ τὴ ζωὴ σας μοναχὰ νὰ ἔχετε φροντίδα,
κ' ἀφήσετε πρὸς τὸ παρὸν ἄσπῃ τὴν τύχη τὴν πατρίδα.

Μὰ ἄπῃρα δρόμο δυνατό καὶ πῶς θὰ σταματήσω;
ἄλλα πολλὰ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἄσπετόμουν νὰ σὰς ἄπῃ
καὶ ἄλλα εἶπα. . . ἔ! λοιπὸν τὰ πέρνω ὅλα πίσω,
χωρὶς γ' αὐτὸ τὸ πάρισμο κανένα νὰ ἄντραπῶ.
Νοιώθετε τίποτ' ἀπ' αὐτὰ, καλοὶ μου συμπολίται;
ἀλλὰ δὲν νοιώθω οὐτ' ἐγὼ, καὶ νὰ μὲ συγχωρήτε.

Souris

Καὶ ἡ πολυτέλεια δὲ τῶν κοιτῶνων ἐκπληκτικὴ καὶ πα-
ράδοξος. Εἰς τοὺς Σουλτανικοὺς κοιτῶνας ἀνευρίσκες συνή-
θως τὰ ὑπερλαμπρὰ ἐκεῖνα δῶρα, ἄσπερ ἐπὶ τῆς ἀμῆς τῆς
κυριαρχίας τῶν Ὁσμανιδῶν, περὶτρομοὶ τῶν ἰταλικῶν δη-
μοκρατιῶν πρέσβεις, κατέθετον πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Σουλτά-
νου ὡς ἐξίλαστήρια τῆς παρουσίας αὐτῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ
τοῦ Μεγάλου ἀνακτος. Ἐκεῖ συνήθως εὐρίσκονται μνημεῖα
τέχνης παρελθουσῶν ἐποχῶν, τοῦ κόσμου ὀλοκλήρου ἢ καλ-
λιτεχνία συμμεμειγμένη. Οὕτω πλαγίως τῆς αἰθούσης τῶν
ἀνακτορικῶν τοῦ Γιλδίζ, εἰς ἣν εἶδομεν τὸ πρῶτον τὸν ἀρχι-
γὸν τῶν πιστῶν παίζοντα ταῦλι μὲ τὴν δεκατετρατέτιδα
Κιρκασίαν, ἐκεῖτο ὁ ἰδιαιτέρος τῆς Α. Μ. κοιτῶν. Ἐκτός
τῶν πολυχρῶμων ταπήτων ἠπλοῦντο χαμαὶ, καὶ ἰδίως περὶ
τὴν κλίνην, δέρματα λεόντων καὶ τίγρεων, δῶρα διοικητῶν
Ἀφρικανικῶν πόλεων. Κλίνην ἐπίχρυσος, ὡσεὶ κύπτουσα ὑπὸ
τὸ βάρος κομψοτεχνημάτων καὶ περιπλοκῶς συμπλεκόμενων
τοῦ Κοραλίου ῥητῶν, ἔφερε βαθύκολλον στρωμνὴν ἀπαλήν
ὡς νὰ ἀποτελεῖτο ἀπὸ πτερὰ περιστέραις, ἀποστραπτούσας
ἐκ τῆς λευκότητος σινδόνας, ἐν οἷς μαρμαίροντα φῶτα ἀν-
τανέκλων. Σοφᾶς ἐκ βαρυτίμου λειοσηρικοῦ, παραπετά-
σματα ἐκ μεταξωτῶν τριχάπτων χρώματος κοκκίνου ὡς
πῦρ, τραπέζιον ἐκ μαγονίου μὲ ἀραβουργήματα, ἔργον τῶν
καταδίκων τοῦ Τερσανεῖ ἐπὶ Χαμίτ τοῦ Α', ἔφερεν, ἐπ' αὐ-
τοῦ φαβεντιανὰ ἀγγεῖα, ἄσκακας πολυτελεῖς, λεπτεπιλέ-

πτου Σινικῆς κατασκευῆς πλαστομυθήματα, κιβωτίδια Ἀ-
ραβικὰ περιέχοντα ἐντός λευκοῦ βάμβακος μόσχους τῆς Ἰε-
ρουσαλήμ, ἀρώματα τῆς Μέκκας, ἄσπερ ἀπὸ αἰῶνος ἀναδί-
δουσι τὴν βαρεῖαν ὁσμὴν των, καὶ μόλις κατὰ τοὺς τελευ-
ταίους χρόνους, ἰατρικῆ ἀπαιτήσεως, ἀποσύρουσι τὰς εὐωδίας
ἐκεῖνας κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός. Ἐπὶ ἄλλων ἐπί-
πλων εὐρίσκοντο μικρὰ κρυστάλλινοι καράφαι, περιέχουσαι
ὑδρῶ διαυγέστατον τοῦ Μάλτεπε, τοῦ Γιακαζίκ, τοῦ Κανλῆ-
καδίκ, τοῦ Βεῖκοζ καὶ Φαναρακίου, τοῦ Κανλῆ-δᾶγ, τοῦ
Κεστανε-σουγιού, ἀναψυκτικὰ ποτὰ ἐκ λεμονίου, ἐκ βισσού-
νου, ἐκ τριανταφύλλου καὶ ὄσων ἄλλων, σιρόπια, ἔτι δὲ
βουτήματα ἐξ οὐγγυικοῦ ἀλεύρου, βουτύρου τῆς Ἐλβετίας
καὶ ζαχαρωτοῦ ἀφροῦ ἀποτελούμενα καὶ κατασκευαζόμενα
καθ' ἑκάστην πρὸς χρῆσιν τοῦ ἀνακτος καὶ τοῦ χαρμεῖου
ἐν τοῖς μυριάδων τῶν ἀνακτορικῶν μαγειρείοις, αἱ δαπά-
ναι τῶν ὀπίλων κατὰ μῆνα ἀνέρχονται εἰς ἑκατομμύριον λί-
ρας ἀφαιρούμεναι ἀπὸ τὸν ἄρτον καὶ τὸ ἐνδύμα τοῦ στρα-
τιώτου, συνοδευόμεναι ἀπὸ τὰς ἀράς τοῦ πάσχοντος φορο-
λογουμένου λαοῦ. Ἡ δροφὴ τοῦ κοιτῶνος ἀπτελεῖτο ἐκ
βαθέος πρασίνου μεταξωτοῦ, ἐν ᾧ διεγράφοντο ἀργυροποι-
κίλτοι καὶ χρυσοποικίλτοι ῥητραὶ τῆς Βίβλου τοῦ Προφή-
του. Οἱ τοῖχοι δ' ἐκαλύπτοντο ἀπὸ βαρύτιμα σάλια, ἔχον-
τα πολυχρῶμους τὰ αυτοκρατορικὰ σήματα, ἐν τῷ μέσῳ
τῶν ὀπίλων ὁ τουράς ἀποτελεῖ συρραφὴν σχημάτων ἀκατά-

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Μεγάλην ανάγκην θά έχωμεν εις τό εξής νέου ύπουργείου επί τών άκαθαρσιών, τό όποιον και πρέπει να διδχται πάντοτε εις τόν κ. Παπαμιχαλόπουλον ως ειδικόν. Τοϋ αϋτοϋ ύπουργείου Τμηματάρχην επί τών άναθυμιάσεων τόν κ. Γο- νίδην, ως μη ειδικόν.

Τη προχθεσινόν «Έθνικόν Πνεϋμα άνήγγελλεν εν τη τελευταία «Άρξα του ότι κταραχαί εξεβράγγισαν εν «Ροζάρρα». Περιμένομεν καμμίαν έσπεραν να μάς αναγγείλη ότι ταραχαί εξεβράγγισαν παρὰ τη κυρία «Ροζού.

Ο κ. Παπαμιχαλόπουλος παρὰ τη ύπό Λεκατσά παραστάσει του «Αμπλέτου, εξετίμησε πολύ την τέχνην του «Αγγλοέλληνοσ ήθοποιού. Ίδίως, καθά διεθεβαίου τουσ περι αυτόν, ήθαύμασε τας λεπτότητας της άγγλικής άπαγγελίας.

Με την λειψυδρίαν πάσχομεν και άληθη λειψυδρίαν κατ' αϋτάσ· ο κ. Τρικούπης κυνηγᾷ εις Βάρην κεφαλάδες και βουματισμούς· ο κ. Κουμουνοδούρος μη κατορθώσας να όνομασθῆ οϋτε Φαληρεύς, οϋτε Θεμιστοκλής, άρκεΐται προς τό παρόν εις τό ποδαλγός. Ο κ. Δελιγιάννης, παραλσβών μάγειρον, ύπηρετας και όσα άλλα του χρειάζονται όργανα παραπλείε μακάριος επί ίσσιοφόρου τόν Εϋδοϊκόν. Ο κ. «Αθανασιάδης κάπου και αϋτός ύπηγε, πηγαίνει ή θά ύπάγη. Μόνος ο κ. Παπαμιχαλόπουλος εξακολουθεΐ πατρικώς να κυβερνᾷ τόν τόπον και να κυβερνάται.

Δέν γνωρίζομεν ποίαν σχέσει δύναται να έχη ή επικρατοϋσα επιδημία μετά του λεγομένου ήμικόσμου· αλλά κατ' αϋτάσ αι έφ' άμαζών περιδιαβάξουσαι λορέται έπολλαπλασιάζουσαν.

Ο κ. Α. όστις βλέπει πολύ καλά άφου εις τόν περιπατόν του ειδε κάμποσαισ από τας άνυπόπτουσ,
— Περιέργον, λέγει, εις άλλουσ τόπουσ τας αναγνωρίζει κανείς από την καλλονήν τουσ, έδω τό εναντίον από την άσχημιά τουσ. «Όλα έδω άνάποδα!

Δικαίως είχομεν έκπλαγήσ άπαντεσ με την πρωτοφανή προς την Έλλάδα άφοσίωσιν και άγάπην ήν τηλεγραφικώς ύπέδειξαν οι διάφοροι μουφτηδες και χοτζάδες τών καταληφθέντων μερών. «Αλλ' ο Μουφτης Φερσάλων μάς άπήλαξε της έκπλήξεωσ αϋτήσ, τηλεγραφήσασ προς την Κυβέρνησιν και σύγρησεΐ την διαιώνισιν αϋτήσ. Πατριωτικώτεραν ευχην δέν ήδύνατο να διατυπώσῃ ο Τουρκος μουφτης.

Συγκινητικώτατον τηλεγράφημα είναι και τό εξής εκ Τρι- κάλων προς την σύνταξιν της «Εφημερίδοσ:

«Γ'ποδοχῆ Τρικάλων ένθουσιωδεσάτη» άρχιερείσ τέσσαρεσ χωρία συνέβρυσαν (ευτύχημα που δέν κατέβρυσαν) Ίουδαίων παιδεσ έβραϊστί ύμνολογοϋντεσ, σχολεία έλληνο- παιδων κορασιών σμαΐται, άψίδεσ.»

Περιέργοι είμεθα να μάθωμεν αν και τὰ σχολεία συνέβρυσαν· περιεργώτεροι δε αν και τὰ κοράσια τών Τρικάλων είναι έλληνοσπαιδεσ!

Οϋχ ήττον εξαλλοσ είναι και ή εξής πανοραμικῆ (— διότι όλα τὰ βλέπει —) παράγραφοσ του εκ Καρδί- τησ άνταποκριτοϋ της «Εφημερίδοσ.

«Και ίδου ο Μητροπολίτησ Λαρίσσησ με την άρχιερα- τικήν του στολήν και τόν σταυρόν ανὰ χείρασ (άφεύκτωσ θά έχη τό όλιγώτερον τέσσαρασ χείρασ, δια να κατορθώνη να κρατῆ όλα αϋτά τὰ πράγματα), έχων δεξιᾷ του τόν επί- σκοπον Θαυμακοϋ, παρακολουθοϋντα την κατάληψιν, άφ' ήσ ο στρατηγός άνεχώρησεν εκ Δομοκοϋ, κρατοϋντα τό Εϋαγγέλιον. («Αληθῆσ Θαυμακοϋ! δια να κρατῆ τό Εϋαγγέλιον

ληπτον, μυστηριωδῶσ επεξεργασμένων, κρέμανται ως άναθήματα εκει κομβολόγια εξ ήλεκτροϋ, εξ άρωματικῶν ξύλων, εκ του δένδρου εις ο εκάθησε κεκμηκῶσ ο Προφήτησ, εκει εινε τό κομβολόγιον του κατακτητοϋ, όπερ οϋτοσ άνεμέτρει λυσσών εκ της όργῆσ κατὰ τό διάστημα της ναυμα- χίασ μεταξϋ του «Οσμανικου στόλου και τών Αυτοκρατορι- κών του Βυζαντίου νικῶν, τό κομβολόγιον Σολιμάνου του μεγαλοπρεποϋ εκ σαμφείρου και άδαμάντων άποτελούμε- νον, εκει τέλος εύρίσκοντασ τὰ κομβολόγια όλων τών έπο- χών, τών υπεραγίων φακίρων, τών τριάκοντα τριών Σουλ- τάνων. Έντόσ κιβωτιδίων άπαραμίλλου λαμπρότητοσ τη- ροϋνται αι κλειδεσ του Παραδείσου, τών όποιων ο κάτοχοσ μόνον δύναται να ήνε ο Καλίφησ τών πιστῶν. Καί ή τοι- σϋτή πολυτέλεια έχει τι τό φοβίζον, τό πληκτικόν· νομίζει τις ότι τὰ ανοικτὰ παράθυρα δέν διοχετεύουσι πλέον τὰσ Βοσπορείασ αύρασ, ή καρδιά σου σφίγγει και τὰ δάκρυα ά- νέρχοντα εις τουσ όφθαλμοϋσ σου, χωρισ να γνωρίζησ και σϋ τό διατί. Καί ή άτμοσφαιρα νομίζεις ότι εινε εκει ως μνημειον του παρελθόντοσ, ώσανει άποτελείται από τρεμά- χια άέρων, οϋσ άνέπνευσαν οι προφήται, οι φακίραι, οι Σουλτάνοι. Έν τῷ μέσῳ δ' όλων τούτων κηροστάται και

κηροπήγια αναδίδουσι φῶσ, και τότε τό πορφυροϋν τών πα- ραπετασμάτων, άντανακλώμενον εις τό πράσινον της όρο- φῆσ, εις τό λευκόν της κλίνησ, εις τό πολύχρωμον τών σα- λίων, εις τό χρυσοϋν, εις τόν άργυροϋν, εις τόν ήλεκτρον, εις τόν σάφπειρον, εις τόν άδάμαντα, άπετέλει φωτεινά σμεία ύποτρέμοντα συμμεμιγμένων χρωμάτων, ενῶ τὰ γό- νατα παραλϋοντασ προ τοϋ θεάματοσ εκεινου, και άκων κύπτεισ εις προσκύνησιν, ύπό μυστηριώδοϋσ ώθούμενοσ όρμησ.

Η δυστυχῆσ Μάρθα, μετηνέχθη εις τόν ιδιαιτερον του- τον κοιτώνα της Α. Μ. ύπό τών άπαγωγέων της, οϋτινεσ άφου άπεγύμνωσαν αϋτήν ολοτελωσ, έβριψαν ήμιθανῆ επί της κλίνησ, και λαβόντεσ τὰ ένδύματά της άπήλθον, κλει- σαντεσ ασφαλῶσ την θύραν.

Την στιγμήν εκεινην ήκούσθησαν εν τη παρακειμένη αί- θϋσῃ τὰ εξής:

— Αϋμιον τό έσπέρας, «Οσμάν, πρέπει όλοι οι καταδι- κοι ν' αναχωρήσωσι δια τό Ταίρ, και ύστερον σκεπτόμεθε τί πρέπει να τουσ κάμωμεν.

— Αί επιθυμιαί σου διαταγαί μου, άρχον του κόσμου.

Ο «Αναξ, καλονυκτίσασ τόν στρατηγόν του, ήνοιξε την

θύραν του κοιτώνοσ του ήν εκλεισεν επιμελωσ, και έστάθη όλίγα λεπτά προ της κλίνησ.
Έν τῷ μέσῳ του θαλάμου εκεινου της φοβεράσ πολυτε- λείασ και λαμπρότητοσ εκειτο επί της κλίνησ ήμιθανῆσ και όλόγυμνοσ ή «Αγγλις έχουσα τόν κόμην λελυμένην, τας ύπό την μασχάλην τριχώσεισ χρυσιζούσασ, τό λευκόν εκεινο σῶμα με τουσ ως παραφυάδασ μαστοϋσ αναπαλλόμενον ύπό της έσωτερικῆσ ταραχῆσ, τουσ γλουτοϋσ λαμπυρίζοντασ ύπό τό φῶσ τών κηρίων, τό στήθοσ πρασινούμενον ύπό τών άν- τανακλάσεων της όροφῆσ, τουσ πόδασ πορφυροϋσ εκ του χρωματοσ τών παραπετασμάτων, την αναδιδομένην λεπτήν όσμήν εκ του σῶματοσ αϋτήσ. Προ τοϋ θεάματοσ και της όσμησ κτύτησ τό στήθοσ της Α. Μ. έξογκοϋτο, ή αναπνοή του καθίστατο ταχυτέρα, αι αναπάλεισ του λάρυγγοσ κα- ταφανέστεραι, τό αίμα τέλος αϋτοϋ άνήρχετο επί της κε- φαλήσ του και ήρξετο ταχέωσ εκδυόμενοσ ή μάλλον κατα- ξεσχίχίνοσ τὰ ένδύματα εις την όρμην τών κινήσεων αϋτοϋ. Τότε έγένητο πολύπλοκοσ σύμπλεγμα άνθρωπίνων σωματων της «Αγγλίδοσ οϋδαμῶσ άντισταθείσασ άτε λιποθύμου. Τὰ δε φῶτα έξηκολούθουν άπλέτωσ φωτίζοντα διότι ή Α. Μ. έπεζήτει τό φῶσ την έσπεραν εκεινην όπωσ οϋδέν εκ τών

τόσα ήμερονύκτια, ως να ήτο βεντάλια τό Εϋαγγέλιον) βα- δίζουσι προς την άψίδα. Δεξιᾷ του βαδίζει Ιερεύσ κρατῶν χρυσοκέντητον σημαίαν, άριστερᾷ δε φουστανελοφόροσ κρα- τῶν την σημαίαν τών συντεχνιῶν, αϋτινεσ συμβαδίζουσιν. («Έδω πλέον τὰ χάνει κανείς, διότι δέν καταλαμβάνει, τί- νεσ οι βαδίζοντεσ και τίνεσ οι συμβαδίζοντεσ). Προπορεύε- ται αϋτῶν ο κληροσ άπασ, (τό όποιον σημαίνει οι ο Θαυ- μακοϋ και ο Ίλαρίων δέν είναι κληροσ, ίσωσ είναι λαχνοί, έλαχον δηλαδή να συμβαδίζουσ εκει) και τὰ παιδία τών σχολείων λυχειμονοϋντα όμοιοφόρωσ (ήγουσ έφόρουσ ενός χρωματοσ λευκά), και άπορριψαντα τό φέσιον (δ' έστι ήσαν ξεμάλλιαρα ύπό καϋσωνα 30 βαθμῶν, διότι δέν μάς λέγει μετὰ την άπόρριψιν του φεσιου, τί σύστημα καλύμματοσ έδέχθησαν).

Η μεταπολίτευσισ μάς είχε δωρήσει την «Εθνοσωτήριον 40ην «Οκτωβρίου» οι παπιάδεσ τών καταληφθέντων μερών, εύκοιλιώτεροι εις τὰ επιθέτα, μάσ κοπανίζουσ εις τὰ τηλε- γραφήματά των την Κοσμοχαρμόσυνον ήμέραν της είσε- λάσεωσ του στρατοϋ, που θά είπη ότι τη ήμέρα εκεινη έ- χάρησαν και οι κάτοικοι τών Σονδοϋχιέων νήσωσ με τόν βασιλέα των Καλακάουαν, όστισ και θά έχόρευσε κομπότε- ρον τό καγκάν του με τας βιενναίασ παρθένουσ.

Η άκαθαρσία της πόλεωσ κατὰ την νεαν της νόσου επί- τασιν τόσοσ πολύ έπετάθη, ώστε καταντῶμεν να πιστεύω- μεν ότι τό Ιατροσυνέδριον συνέστησεν εις τας αρχάσ την όμοιοπαθητικῆν μέθοδον.

Ίδου πῶσ τελειώνει άρθρον τι εν τῷ Τηλεγράμῳ περι ά- γαθησ διοικήσεωσ εν «Ελλάδι με την επιγραφην Θεμιστο- κλήσ.

«Και έμοι μέντοι γε οϋτωσ έδοξεν εικαστικῶσ περι Τρι-

μεριου γράφασ· τοις άρμοδιώτεροισ δ' άπόκειται ή άκριβε- στέρα έρευνα.»

Παραλαβών οϋν επ' όμων τουτι τό Τριμέριον, άπελθε εις Κέρκυραν, αγαθέ Θεμιστόκλεισ, τοις άρμοδιώτεροισ δε του Σωφρονιστηριου άπόκειται ή άκριβεστέρα σου έρευνα.

Συνιστῶμεν εις την φιλομαθῆ νεολαίαν την περι γερμα- νικῶν μαθημάτων άγγελίαν του Θ. Εϋγενιάδοϋ, εκ τών καλλιτέρων και μεθοδικώτερων διδασκάλων της Γερμανι- κῆσ. Ο κ. Εϋγενιάδοσ άριθμει ήδη πλειάδα μαθητῶν και μαθητριῶν του, όμιλοϋντων την και εν Γερμανία τόσοσ δυσκόλωσ εκμανθανομένην γλωσσασ· διότι διδάσκει μετὰ πόθου και μετ' ασθήματοσ, και αίχμαλωτίζει τόν μαθητην εις τας καλλονάσ αϋτήσ. Δια τοϋτο μετὰ πεποιθήσεωσ τόν συνιστῶμιν εις πάντα θέλοντα να γίνη κάτοχοσ όργάνου τόσοσ σοφίασ και ποιήσεωσ, οϊον είναι ή γλώσσα του Γκαίτε και του Καντίου.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.

Ο «Αγαθόπουλοσ έλαβεν έσχάτωσ έμπορικῆν θέσιν. Μίαν μετὰ μεσημβρίαν παρουσιάζεται καθίδρωσ εις τόν κύριόν του και

- Μοϋ έδώκατε, λέγει, να πάγω μίαν επιστολήν.
- Ποϋ είναι ή άπάντησισ;
- Ναί, αλλά δέν μοϋ είπατε και την διεϋθυνσιν.
- Και δέν την έβλεπεσ επί του φακέλλου;
- «Α, Κύριε, τό άπόρρητον τών επιστολών. . . .

άποκρύφωσ καλλονῶν της «Αγγλίδοσ άποκρυβῆ τών απλή- στων και λάγων βλεμμάτων του. . . .

Ητο 3 μ. μ. της έπομένησ ήμέρασ ενῶ ή Α. Μ. άπεσύ- ρετο τών άγκαλῶν της «Αγγλίδοσ. Μόλισ δ' είχε παρέλθει τέταρτον ώρασ άφ' ήσ ο άναξ άπεχώρησε του ιδιαιτερου του κοιτώνοσ και οι της Μάρθασ άπαγωγείσ εξώρμησαν εις αυ- τόν άσκαρδαμικτι προσβλέποντεσ τό θϋμα του επί της γῆσ άντιπροσώπου του Προφήτου.

— Εϋρείσ, Χασάν, την λυποϋμαι . . . τόσοσ ώρατα . . . αλλά διατί ο κύριοσ τόσοσ ταχέωσ την έβαρύνθη; δέν την κρατοϋσεσ ο τό χαρέμι . . .

— Τί κουτόσ καϋμένοσ που είσαι, θαρρείσ ότι εύρισκόμεθεσ ο τὰ χρόνια εκεινα . . . δέν βλέπεισ που οι προδόται και σ' αϋτό τό παλάτι ύπάρχουνε. «Βπειτα αϋτή εινε Ίγγλέζα, μπορεΐ τό πράμμα να μαθευτῆ και όλο τό γκισουφλούκι ύστερα ναχουμεσ ο τὸ κεφάλι μας . . .

— Μ' αϋτή άφου τώρα μπαίλιτισε . . . δε θά δυσκολευ- θοϋμε πολύ.

— «Αμφότεροι περιέσφιγξαν τόν λαϊμόν της «Αγγλίδοσ

Ὁ κ. Στεφανίδης κατήρχετο προχθές εἰς Πειραιᾶ.

Ἐν τῷ βαγονίῳ ἦτο αὐτὸς μόνος καὶ μία Κυρία.

Ἐξάγει τὴν καπνοθήκην του, κάμνει πελώριον σιγάρον, τὸ καπνίζει ἕως ὅτου ἤρχισαν νὰ καίωνται τὰ δάκτυλα, καὶ ἔνω σχεδὸν εἶχον φθάσει εἰς Πειραιᾶ, ἐρωτᾷ μετὰ χάριτος :

— Μήπως σὰς ἠνώχλησα, κυρία μου ;

Μεταξὺ τῶν ἄλλων κυνηγῶν τῆς Βάρης, τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν διεκρίνετο καὶ εἰς Ἐπίκουρος ἱατρός, περίφημος ἐπὶ τακτικῇ εἰς τὸ Βασίλειον τοῦ Κλάδου ἀποστολῆ ὄλων τῶν ἀτυχῶν πελατῶν του.

Ἐν Βάρῃ δὲν μπόρεσε νὰ σκοτώσῃ οὔτε μιῦγαν. Ὅλο κί' ἀπετύγγανεν.

Ἐἷς φίλος του τὸν ἐρωτᾷ ;

— Τί, κανένα δὲν σκοτώσας ἀκόμα ; Φαίνεται ὅτι μόνον ὅταν σκοπεύετε ἀποτυγχάνετε ;

Ὁ γελοῖος Τ** κατώρθωσε νὰ διευθύνῃ μίαν ἐρωτικὴν ἐπιστολὴν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας τῶν Ἀθηνῶν κόρας, ἥτις τὸν ἀηδιάζει φρικτᾶ.

Μεταξὺ ἄλλων ἡ ἐπιστολὴ ἔλεγεν :

«ὦ ψυχὴ τῆς ψυχῆς καὶ θησαυρὲ τῆς ζωῆς μου ! Ἀπαξ μόνον νὰ σὲ ἀπολαύσω καὶ ἄς μὴν υπάρξω πλέον ἐν τῇ ζωῇ...»

Ἡ πονηρὰ κόρη μειδιῶσα ἐψιθύρισε εἰς τὴν περίοδον αὐτὴν :

— Ἄν ἤμην βεβαία περὶ τούτου...

Ὁ Π. συναντᾷ ἐν τινὶ τῶν νήσων ὅπου ἐξέδραμεν ἀηδὴ ἔξ Ἀθηνῶν γινώριμον.

— Τί ώραῖα, τοῦ ἔλεγεν μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀφρῶν τῆς λίμας του, νὰ βλέπῃ κανεὶς μέρη τὰ ὅποια δὲν εἶδε !

— Ἄλλ' ὄχι καὶ τόσον ώραῖα, ἐπιφέρει ὁ Ε. ὅσῳ νὰ μὴ βλέπῃ ἐκείνους τοὺς ὁποίους εἶδε.

Ἰσχυρῶς διὰ τῶν χειρῶν καὶ μετ' ὀλίγας σπασμωδικὰς κινήσεις τῶν ποδῶν καὶ βραγχνώδους ρογχαλητοῦ ἀπαισίου, ἡ Μάρθα ἦτο νεκρά.

IV

Ὁ ἥλιος ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν ὅτε ἄμαξα καλῶς κεκλεισμένη ἀπῆλθε τῶν ἀνακτόρων τοῦ Γιλδίξ διασχίζουσα τὴν λεωφόρον τῶν ἀνακτόρων. Ἡ ἄμαξα αὕτη πάντοτε πρέχουσα διῆλθε τὸ Βεσικτὰς, Τοπχανέ, Γαλατᾶ, καὶ ὅτε ἔφθασε παρὰ τὴν γέφυραν ἐπέδειξεν ὁ ἄμαξηλάτης χαρτίον τι εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, οἵτινες ἀμέσως βαθέως ὑποκλινάμενοι καὶ ἀσπασάμενοι τὸ χαρτίον ἀφῆκαν ἐλευθέραν τὴν διάβασιν εἰς τὴν ἄμαξαν, ἥτις καὶ πάλιν ἤρξατο πρέχουσα.

Ἐἰς τὸ ἀκρότατον τοῦ Σαραϊ-βουρνοῦ μέρος, προφυλαττομένης τῆς ἐρημίας ὑπὸ ἡρειπωμένων τειχῶν ἐρειπωθείσης αὐτοκρατορίας, ἐστάθη ἡ ἄμαξα ἐκ τῆς ὁποίας ἐξήγαγον ὄγκον ἐντὸς σάκκου ἀσφαλῶς ἐρραμένου, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου προσέδεσαν βαρύτατον λίθον, μεθ' οὗ ἀκολούθως ἐρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν.

— Μοῦ φαίνεται πολὺ ψυχρὰ, ἔλεγε παραπονούμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του ὁ κ. Φ.

— Καὶ δὲν μ' εὐχαριστεῖς καύμενε, γιὰ τὸ καλό σου τὸ κάμνω, ὕστερα ἀπὸ τόση ζέση...

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ

ΥΠΟ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ ΕΥΓΕΝΙΑΔΟΥ

Ἄπευθυντέον διὰ τὰ περαιτέρω εἰς τὸ ἐν τῇ Ὀδῷ Ἐρμού Ζαχαροπλαστεῖον Ἀκριδοπούλου.

ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΑΛΕΞΙΝΟΣΟΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ

ΝΟΣΗΡΑΝ ΑΥΤΗΝ ΕΠΙΟΧΗΝ

ΟΙ ΟΙΝΟΙ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Λευκοὶ καὶ Μέλανες

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὀδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.

Ὅταν ἠκούσθη ἐν πλάφῃ, καὶ τὸν ριφθέντα ὄγκον εἰς τὴν θάλασσαν ἐκάλυψαν τὰ κύματα τῆς Προποντίδος, ὁ Χασάν, διότι αὐτὸς ἦτο, ἤναψε τὸ σιγάρον του καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ πέτρας ὑποτονθορύζων :

— Βάχ τὴν Ἰγγλέζα !

Ὁ τῆς πρωτεύουσας θόρυβος ὄλονεν κατέπαυε, ἡ σκοτία διεδέχθη τὴν ἡμέραν, καὶ τὰ φῶτα ἠνάπτοντο, ἔνω ὁ καπνὸς τοῦ διασχίζοντος τὰ ὕδατα τῆς Προποντίδος Ἰζζεδίν, ἔφθανε τὸν ἐπὶ πέτρας καθήμενον Χασάν εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Σαραϊ-βουρνοῦ...

Ἐν Νέᾳ Ῥώμῃ 27 Ἰουλίου 1881.

E. K. K.